

ΠΙΤΕΡ ΣΤΡΑΟΥΜΠ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΣΟΦΙΑ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΕΔΡΟΣ

ISBN 978-960-04-1788-3

Τίτλος πρωτοτύπου:
Peter Straub, «Ghost Story»

© 1979 by Peter Straub

© Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2001
www.kedros.gr

e-mail: kedros@otenet-gr

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Μετά το πάρτι του Τζέφρι

Μοναχικό δε μοιάζει το φεγγάρι,
έτσι που λάμπει μέσ' από τις φυλλωσιές;
Μοναχικό δε μοιάζει το φεγγάρι,
έτσι που λάμπει μέσ' από τις φυλλωσιές;

Μπλουζ

I

Το Σωματείο Τσάουντερ: Οι ιστορίες του Οκτωβρίου

Οι πρώτοι λογοτεχνικοί ήρωες της Αμερικής ήταν ηλικιωμένοι άντρες.

Ρόμπερτ Φέργκισον

Το Μίλμπερν μέσα από τη νοσταλγία

Μια μέρα στις αρχές Οκτωβρίου, ο Φρέντερικ Χόθορν, ένας εβδομηντάχρονος δικηγόρος στον οποίο ελάχιστα σημάδια είχαν αφήσει τα χρόνια, έφυγε από το σπίτι του στη λεωφόρο Μέλροουζ του Μίλμπερν, στη Νέα Υόρκη, για να διασχίσει την πόλη και να πάει στο γραφείο του, στη Γουίτ Ρόου, ακριβώς δίπλα στην πλατεία. Η θερμοκρασία ήταν λίγο χαμηλότερη απ' όσο θα περίμενε το Μίλμπερν τόσο νωρίς το φθινόπωρο, αλλά ο Ρίκι φορούσε τη χειμωνιάτικη στολή του, που την αποτελούσαν ένα παλτό από τουίντ, ένα κασμιρένιο κασκόλ και ένα γκρίζο σοβαρό καπέλο. Για να ζεσταθεί, κατέβηκε με ζωνρό βήμα τη λεωφόρο Μέλροουζ, περνώντας κάτω από τεράστιες βελανιδιές και μικρότερα σφεντάμια, που είχαν κιόλας γίνει πορτοκαλιά και κόκκινα — άλλο ένα στοιχείο εκτός εποχής. Ήταν πολύ ευαίσθητος σε κρυολογήματα και αν η θερμοκρασία έπεφτε πέντε ακόμα βαθμούς, θα έπαιρνε το αυτοκίνητό του.

Αλλά στο μεταξύ, όσο κατάφερνε να προστατεύει το λαιμό του από τον αέρα, απολάμβανε τον περίπατό του. Όταν βγήκε από τη

λεωφόρο Μέλροουζ και έστριψε προς την πλατεία, είχε ζεσταθεί αρκετά ώστε να μπορεί να περπατάει με πιο αργό βήμα. Ο Ρίχι δεν είχε κανέναν ιδιαίτερο λόγο να βιάζεται να φτάσει στο γραφείο του: σπάνια έρχονταν πελάτες πριν από τις δώδεκα το μεσημέρι. Ο συνεταίρος και φίλος του Σίαρς Τζέιμς ασφαλώς δε θα εμφανιζόταν πριν από άλλα σαράντα πέντε λεπτά και αυτό έδινε στον Ρίχι αρκετό χρόνο για να διασχίσει με το πάσο του το Μίλμπερν, χαιρετώντας γνωστούς και παρατηρώντας τα πράγματα που του άρεσε να παρατηρεί.

Αυτό που κυρίως του άρεσε να παρατηρεί ήταν το ίδιο το Μίλμπερν — το Μίλμπερν, την πόλη στην οποία είχε περάσει όλη του τη ζωή εκτός από το διάστημα που ήταν στο πανεπιστήμιο, στη νομική και στο στρατό. Δεν είχε ποτέ θελήσει να ζήσει κάπου αλλού, παρ' όλο που τον πρώτο καιρό του γάμου του, η όμορφη, ζωηρή γυναίκα του ισχυριζόταν ότι η πόλη ήταν βαρετή. Η Στέλα ήθελε τη Νέα Υόρκη — την ήθελε απελπισμένα. Αυτή ήταν μια από τις μάχες που είχε νικήσει. Ήταν ακατανόητο για τον Ρίχι το ότι μπορούσε κάποιος να βρίσκει το Μίλμπερν βαρετό: αν το παρακολουθούσες στενά επί εβδομήντα χρόνια, έβλεπες το χρόνο επί τω έργω. Ο Ρίχι φανταζόταν ότι αν παρακολουθούσες τη Νέα Υόρκη για την ίδια χρονική περίοδο, αυτό που θα έβλεπες θα ήταν μόνο η Νέα Υόρκη επί τω έργω. Εκεί τα κτίρια χτίζονταν και γκρεμίζονταν πολύ γρήγορα για τα γούστα του Ρίχι, τα πάντα κινούνταν πολύ γρήγορα, τυλιγμένα σε ένα εγωκεντρικό κουκούλι δραστηριότητας, περιστρέφονταν πολύ γρήγορα για να μπορεί κανείς να δει οτιδήποτε δυτικά του Χάντσον εκτός από τα φώτα του Τζέρσι. Επιπλέον, η Νέα Υόρκη είχε μερικές δεκάδες χιλιάδες δικηγόρους· το Μίλμπερν είχε μόνο πέντε ή έξι αξιόλογους, κι ο ίδιος και ο Σίαρς είχαν υπάρξει επί σαράντα χρόνια οι πιο διακεκριμένοι ανάμεσά τους. (Όχι βέβαια ότι η Στέλα έδινε δεκάρα για την άποψη του Μίλμπερν πάνω στο ποιοι ήταν διακεκριμένοι και ποιοι όχι.)

Μπήκε στην περιοχή με τα μαγαζιά και τις επιχειρήσεις, η οποία εκτεινόταν δύο τετράγωνα δυτικά της πλατείας και συνεχι-

ζόταν για δύο τετράγωνα στην άλλη μεριά, πέρασε μπροστά από τον κινηματογράφο Ριάλτο του Κλαρκ Μάλιγκαν και κοιτάζεκε τη μαρκίζα. Αυτό που είδε εκεί τον έκανε να σουφρώσει τη μύτη του. Οι αφίσες στην πρόσοψη έδειχναν το αιματοβαμμένο πρόσωπο μιας κοπέλας. Το είδος των ταινιών που άρεσαν στον Ρίκι μπορούσε κανείς να το δει πια μόνο στην τηλεόραση: για τον Ρίκι, η βιομηχανία του κινηματογράφου είχε χάσει την ουσία της την εποχή που αποσύρθηκε ο Γουίλιαμ Πάουελ. (Προφανώς, ο Κλαρκ Μάλιγκαν συμφωνούσε μαζί του.) Πάρα πολλές σύγχρονες ταινίες έμοιαζαν με τους εφιάλτες του, οι οποίοι είχαν γίνει ιδιαιτέρως έντονοι τον τελευταίο χρόνο.

Ο Ρίκι απομακρύνθηκε με αποδοκιμαστικό ύφος από τον κινηματογράφο και έστρεψε την προσοχή του σε πολύ πιο ευχάριστες σκέψεις. Τα παραδοσιακά σπίτια του Μίλμπερν είχαν αντέξει στο χρόνο, παρ' όλο που σχεδόν όλα στέγαζαν τώρα γραφεία: ακόμα και τα δέντρα ήταν νεότερα από τα κτίρια. Περιπατούσε, με τα καλογουαλισμένα μαύρα παπούτσια του να πατάνε ξερά φύλλα, περνώντας μπροστά από κτίρια σαν εκείνα στη Γουίτ Ρόου και τον πλημμύρισαν αναμνήσεις της παιδικής του ηλικίας στους ίδιους αυτούς δρόμους. Ένα ονειροπόλο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του και αν κάποιος από εκείνους που χαιρετούσε τον είχε ρωτήσει τι σκεφτόταν, θα μπορούσε (αν επέτρεπε στον εαυτό του να είναι τόσο πομπώδης) να είχε απαντήσει: «Μα τα πεζοδρόμια. Σκέφτομαι τα πεζοδρόμια. Μια από τις πρώτες αναμνήσεις μου είναι από την εποχή που έφτιαξαν τα πεζοδρόμια κατά μήκος της Καντλμέικερ Στριτ, ίσια μέχρι την πλατεία. Τραβούσαν αυτές τις μεγάλες πλάκες με άλογα. Ξέρετε, τα πεζοδρόμια συνεισέφεραν περισσότερο στον πολιτισμό από το αυτοκίνητο. Τον παλιό καιρό, την άνοιξη και το χειμώνα έπρεπε να τσαλαβουτάς στη λάσπη και δεν μπορούσες να μπεις σε ένα σαλόνι χωρίς να το γεμίσεις λάσπες. Το καλοκαίρι υπήρχε παντού σκόνη!». Φυσικά, σκέφτηκε, τα σαλόνια εξαφανίστηκαν περίπου την ίδια εποχή που εμφανίστηκαν τα πεζοδρόμια.

Όταν έφτασε στην πλατεία, τον περίμενε μια άλλη δυσάρεστη

έκπληξη. Μερικά από τα δέντρα γύρω από το μεγάλο άνοιγμα με το γκαζόν ήταν ήδη τελείως γυμνά και τα περισσότερα από τα άλλα είχαν τουλάχιστον μερικά γυμνά κλαδιά — υπήρχε ακόμα αρκετό από το χρώμα που περίμενε, αλλά στη διάρκεια της νύχτας η ισορροπία είχε αλλάξει και τώρα μαύρα σκελετωμένα χέρια και δάχτυλα, τα κόκαλα των δέντρων, διαγράφονταν πίσω από τα φύλλα, σαν ταμπέλες που έδειχναν το δρόμο για το χεϊμόνα. Νεκρά φύλλα κάλυπταν την πλατεία σαν χαλί.

«Γεια σας, κύριε Χόθορν», είπε κάποιος δίπλα του.

Γύρισε και είδε τον Πίτερ Μπαρνς, έναν τελειόφοιτο του γυμνασίου, του οποίου ο πατέρας, είκοσι χρόνια νεότερος από τον Ρίχι, ανήκε στον δεύτερο κύκλο των φίλων του. Ο πρώτος κύκλος αποτελείτο από τέσσερις συνομήλικούς του άντρες — αρχικά ήταν πέντε, αλλά ο Έντουαρντ Γουάντερλι είχε πεθάνει πριν από περίπου ένα χρόνο. Κι άλλη μελαγχολική σκέψη ακριβώς τη στιγμή που αποφάσισε να μην είναι μελαγχολικός. «Γεια σου, Πίτερ», είπε, «θα πηγαίνεις ασφαλώς στο σχολείο, έτσι;».

«Τα μαθήματα σήμερα θα αρχίσουν μία ώρα αργότερα. Χάλασε πάλι το καλοριφέρ.»

Ο Πίτερ Μπαρνς στάθηκε δίπλα του, ένα ψηλό, συμπαθητικό αγόρι που φορούσε ένα σουέτερ του σκι και τζιν. Τα μαύρα μαλλιά του ήταν μακριά και στον Ρίχι φαίνονταν κοριτσιίστικα, αλλά το πλάτος των ώμων του υποσχόταν πως όταν θα άρχιζε να σφίγγει, θα γινόταν πολύ πιο μεγαλόσωμος από τον πατέρα του. Προφανώς, τα μαλλιά του δε θα πρέπει να φαίνονταν κοριτσιίστικα στα κορίτσια. «Κάνεις βόλτα;»

«Ακριβώς», είπε ο Πίτερ. «Μερικές φορές έχει πλάκα να τριγυρίζεις στην πόλη και να χαζεύεις διάφορα πράγματα.»

Το πρόσωπο του Ρίχι σχεδόν έλαμψε. «Μα βέβαια. Κι εγώ αισθάνομαι ακριβώς το ίδιο. Πάντα απολαμβάνω το περπάτημα στην πόλη. Οι πιο παράξενες σκέψεις ξεφυτρώνουν στο μυαλό μου. Μόλις τώρα σκεφτόμουν ότι τα πεζοδρόμια άλλαξαν τον κόσμο. Έκαναν τα πάντα πολύ πιο πολιτισμένα.»

«Ναι;» είπε ο Πίτερ, κοιτάζοντάς τον γεμάτος περιέργεια.

«Ξέρω, ξέρω, σου φαίνεται τρελό — σου το είπα ότι μου έρχονται παράξενες σκέψεις στο μυαλό. Θεέ μου! Τι κάνει ο Γουόλτερ;»

«Είναι μια χαρά. Είναι στην τράπεζα τώρα.»

«Και η Κριστίνα, είναι κι εκείνη μια χαρά;»

«Φυσικά», είπε ο Πίτερ και υπήρχε κάποια ψυχρότητα στον τρόπο που απάντησε στην ερώτηση για τη μητέρα του. Μήπως υπήρχε κάποιο πρόβλημα; Θυμόταν ότι ο Γουόλτερ του είχε πει μερικούς μήνες νωρίτερα ότι η Κριστίνα είχε γίνει τελευταία λιγάκι κυκλοθυμική. Αλλά για τον Ρίχι, ο οποίος θυμόταν τη γενιά των γονιών του Πίτερ σαν εφήβους, τα προβλήματά τους ήταν πάντα λιγάκι φανταστικά — πώς ήταν δυνατόν άνθρωποι με όλη τους τη ζωή ακόμα μπροστά τους να έχουν πραγματικά σοβαρά προβλήματα;

«Ξέρεις», είπε, «καιρό έχουμε να τα πούμε. Έχει συμφιλιωθεί ο πατέρας σου με την ιδέα ότι θέλεις να πας στο Κορνέλ;»

Ο Πίτερ χαμογέλασε πονηρά. «Μάλλον. Δεν νομίζω πως ξέρει πόσο δύσκολο είναι να μπει στο Γέιλ. Ήταν πολύ ευκολότερο στη δική του εποχή.»

«Ασφαλώς ήταν», είπε ο Ρίχι, ο οποίος είχε μόλις θυμηθεί τις συνθήκες κάτω από τις οποίες είχε μιλήσει τελευταία φορά με τον Πίτερ Μπαρνς. Ήταν στο πάρτι του Τζον Τζέφρι, το βράδυ που πέθανε ο Έντουαρντ Γουάντερλι.

«Λοιπόν, θα πάω να ρίξω μια ματιά στο πολυκατάστημα», είπε ο Πίτερ.

«Καλά», είπε ο Ρίχι, ενώ θυμόταν, παρά τη θέλησή του, όλες τις λεπτομέρειες εκείνου του συμβάντος. Μερικές φορές του φαινόταν ότι η ζωή είχε γίνει πιο σκοτεινή, πιο ζοφερή από εκείνο το βράδυ — ότι κάποιος μυστηριώδης τροχός είχε γυρίσει.

«Να πηγαίνω», είπε ο Πίτερ και έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

«Α, δε θέλω να σε καθυστερήσω», είπε ο Ρίχι. «Απλώς σκεφτόμουν.»

«Για τα πεζοδρόμια;»

«Όχι, πειραχτήρι.» Ο Πίτερ έκανε μεταβολή χαμογελώντας και ανέβηκε με το πάσο του τη μία πλευρά της πλατείας.

Ο Ρίκι είδε τη Λίνκολν του Σίαρς Τζέιμς να περνάει μπροστά από το ξενοδοχείο Άρτσερ, στην πάνω πλευρά της πλατείας, πηγαίνοντας όπως συνήθως είκοσι χιλιόμετρα πιο αργά από οποιονδήποτε άλλον, και βιάστηκε να φτάσει στη Γουίτ Ρόου. Τελικά, δεν είχε αποφύγει τη μελαγχολική διάθεση: κοίταξε πάλι τα σκελετωμένα κλαδιά να ξεφυτρώνουν μέσα από τα λαμπερά φύλλα, το αιματοβαμμένο πρόσωπο της κοπέλας στην αφίσα και θυμήθηκε ότι ήταν η δική του σειρά να διηγηθεί μια ιστορία στη συνάντηση του Σωματείου Τσάουντερ το βράδυ. Επιτάχυνε το βήμα του, ενώ αναρωτιόταν πού είχε πάει η καλή του διάθεση. Αλλά ήξερε: ήταν ο Έντουαρντ Γουάντερλι. Ακόμα και ο ορθολογιστής Σίαρς είχε επηρεαστεί από τα υπόλοιπα τρία μέλη του Σωματείου και είχε κι εκείνος βυθιστεί σε μια μελαγχολική διάθεση. Είχε δώδεκα ώρες για να σκεφτεί κάτι να πει.

«Α, Σίαρς», είπε στα σκαλιά του κτιρίου τους. Ο συνεταίρος του έβγαινε από τη Λίνκολν. «Καλημέρα. Απόψε θα είμαστε στο σπίτι σου, έτσι δεν είναι;»

«Ρίκι», είπε ο Σίαρς, «τέτοια ώρα το πρωί απαγορεύονται οι φλυαρίες».

Ο Σίαρς προχώρησε μπροστά και ο Ρίκι τον ακολούθησε. Οι δύο άντρες μπήκαν και έσπρωξαν την εξώπορτα του κτιρίου, κλείνοντας απ' έξω το Μίλιπερν.

Φρέντερικ Χόθορν

1

Από όλους τους χώρους όπου συναντιόταν συνήθως η συντροφιά, αυτό το δωμάτιο ήταν εκείνο που προτιμούσε ο Ρίκι — η βιβλιοθήκη στο σπίτι του Σίαρς Τζέιμς, με τις παλιές δερμάτινες καρέκλες της, τις ψηλές γυάλινες ραφιέρες, τα ποτά σερβιρισμένα στο

μικρό στρογγυλό τραπεζάκι, τα σχέδια στους τοίχους, το παλιό χαλί Σιράζ κάτω από τα πόδια τους και την έντονη ανάμνηση παλιών πούρων στην ατμόσφαιρα. Καθώς δεν είχε ποτέ παντρευτεί, ο Σίαρς Τζέιμς δεν αναγκάστηκε ποτέ να παραιτηθεί από τις ιδέες του για την άνεση. Ύστερα από τόσα χρόνια συναντήσεων, οι άλλοι άντρες δε συνειδητοποιούσαν πια την αυτόματη αίσθηση άνεσης και χαλάρωσης και ζήλιας που βίωναν στη βιβλιοθήκη του Σίαρς, ακριβώς όπως δε συνειδητοποιούσαν την εξίσου αυτόματη δυσφορία που ένιωθαν στο σπίτι του Τζον Τζέφρι, όπου η οικονόμος, η Μίλι Σίχαν, έμπαινε διαρκώς στο δωμάτιο δήθεν για να τακτοποιήσει κάτι. Αλλά την ένιωθαν τη ζήλια: όλοι τους, κι ο Ρίκι Χόθορν ίσως περισσότερο από τους άλλους, είχαν ευχηθεί να είχαν ένα τέτοιο σπίτι. Ο Σίαρς είχε πάντα περισσότερα χρήματα από τους άλλους, ακριβώς όπως ο πατέρας του είχε περισσότερα από τους δικούς τους πατεράδες. Το ίδιο συνέβαινε επί πέντε γενιές, μέχρι που έφτανες στο μανάβη ο οποίος είχε καταφέρει να κάνει περιουσία και να μετατρέψει την οικογένεια των Τζέιμς σε αριστοκρατία: στην εποχή του παππού του πια, οι γυναίκες ήταν όλες λεπτές, εκλεπτυσμένες, διακοσμητικές και άχρηστες, οι άντρες κυνηγούσαν και πήγαιναν στο Χάρβαρντ και οι οικογένειες έκαναν διακοπές τα καλοκαίρια στο Σαρατόγκα Σπρινγκς. Ο πατέρας του Σίαρς ήταν καθηγητής αρχαίων γλωσσών στο Χάρβαρντ, όπου διατηρούσε ένα τρίτο οικογενειακό σπίτι. Ο ίδιος ο Σίαρς είχε γίνει δικηγόρος γιατί ως νέος το θεωρούσε ανήθικο να μην έχει ένας άντρας κάποιο επάγγελμα. Η χρονιά που είχε περάσει διδάσκοντας τον είχε πείσει ότι το επάγγελμα αυτό δεν μπορούσε να είναι η διδασκαλία. Από τους υπόλοιπους της οικογένειας, ξαδέλφια και αδέρφια, οι περισσότεροι είχαν υποκύψει σε καταχρήσεις, κυνηγετικά ατυχήματα, χίρρωση του ήπατος ή νευρική κατάρρευση. Αλλά ο Σίαρς, ο παλιός φίλος του Ρίκι, είχε ξεφύγει απ' αυτή τη μοίρα, μέχρι που έφτασε να είναι αν όχι ο γοητευτικότερος ηλικιωμένος άντρας στο Μίλμπερν — αυτός ήταν αναμφισβήτητα ο Λιούις Μπένεντικτ —, πάντως σίγουρα ο πιο αριστοκρατικός. Αν εξαιρούσε κανείς το μούσι του, κατά τα άλλα ήταν ολόιδιος με τον πατέρα του, ψηλός

και φαλακρός και ογκώδης, με ένα στρογγυλό απαλό πρόσωπο πάνω από τα κομψά κοστούμια του. Τα γαλάζια μάτια του ήταν ακόμα πολύ νεανικά.

Ο Ρίκι σκεφτόταν ότι κανονικά θα έπρεπε να ζήλευε και τη με-γαλοπρεπή εμφάνιση του φίλου του. Ο ίδιος δεν είχε υπάρξει ποτέ ιδιαίτερα επιβλητικός. Ήταν υπερβολικά μικροκαμωμένος και λε-πτός για κάτι τέτοιο. Μονάχα το μουστάκι του είχε βελτιωθεί με τα χρόνια και είχε γίνει πιο εντυπωσιακό καθώς βαφόταν γκριζο. Όταν απόκτησε ένα μικρό προγούλι, αυτό δεν τον έκανε πιο εντυ-πωσιακό: τον έκανε μόνο να δείχνει πιο έξυπνος. Δε θεωρούσε πως ήταν ιδιαίτερα έξυπνος. Αν ήταν, θα είχε πιθανώς αποφύγει μια συνεργασία στην οποία θα μετατρεπόταν ουσιαστικά σε ένα εί-δος δεύτερου τη τάξει συνεταίρου. Αλλά ήταν ο πατέρας του, ο Χάρολντ Χόθορν, που είχε πάρει τον Σίαρς στο γραφείο. Πριν από τόσα χρόνια, ήταν ευχαριστημένος, σχεδόν ενθουσιασμένος που θα συνεργαζόταν με τον παλιό του φίλο. Τώρα, καθισμένος σε μια αναμφισβήτητα άνετη πολυθρόνα, σκεφτόταν πως εξακο-λουθούσε να είναι ευχαριστημένος τα χρόνια τούς είχαν δέσει τόσο γερά όσο γερά ήταν δεμένος με τη Στέλα, κι ο επαγγελματικός γάμος ήταν πολύ πιο γαλήνιος από τον οικογενειακό, ακόμα κι αν οι πελάτες που βρίσκονταν στο ίδιο δωμάτιο με τους δύο συνεταί-ρους, όταν μιλούσαν, κοίταζαν πάντα τον Σίαρς και όχι εκείνον. Αυτό ήταν κάτι που η Στέλα δε θα ανεχόταν ποτέ. (Όχι πως υπήρχε άνθρωπος με σώας τας φρένας που να προτιμούσε να κοι-τάζει τον Ρίκι όταν θα μπορούσε να κοιτάζει τη Στέλα.)

Ναι, παραδέχτηκε από μέσα του για χιλιοστή φορά, του άρεσε εδώ. Ήταν αντίθετο στις αρχές και στην πολιτική του και προφα-νώς και στον πουριτανισμό της από χρόνια χαμένης θρησκευτικό-τητάς του, αλλά η βιβλιοθήκη του Σίαρς — ολόκληρο το υπέροχο σπίτι του Σίαρς — ήταν ένα μέρος όπου ένας άντρας ένωθε άνε-τα. Η Στέλα μάλιστα δεν είχε κανέναν ενδοιασμό να δείξει ότι ήταν το είδος του μέρους όπου και μια γυναίκα ένωθε άνετα. Μάλιστα, μερικές φορές φερόταν λες και το σπίτι του Σίαρς ήταν δικό της. Ευτυχώς, ο Σίαρς το ανεχόταν. Η Στέλα ήταν, σε μια

τέτοια περίπτωση (πριν από δώδεκα χρόνια, όταν είχε εισβάλει στη βιβλιοθήκη με ένα ύφος σαν να ηγείτο ενός τάγματος αρχιτεκτόνων), που τους είχε βαφτίσει. «Μα το Θεό», είχε πει, «να και το Σωματείο Τσάουντερ. Σκοπεύεις να κρατήσεις τον άντρα μου μακριά μου όλο το βράδυ, Σίαρς; Ή δεν έχετε τελειώσει ακόμα να λέτε τα φέματά σας, αγόρια;». Ωστόσο, πίστευε πως ήταν η αιώνια ενεργητικότητα και το διαρκές τσίγκλισμα της Στέλας που τον είχαν εμποδίσει να υποκύψει στα γερατειά όπως ο γερο-Τζον Τζέφρι. Γιατί ο φίλος τους ο Τζέφρι ήταν «γέρος», παρ' όλο που ήταν έξι μήνες μικρότερος από τον ίδιο τον Χόθορν, ένα χρόνο μικρότερος από τον Σίαρς και μονάχα πέντε χρόνια μεγαλύτερος από τον Λιούις, το νεότερο μέλος της παρέας τους.

Ο Λιούις Μπένεντικτ, ο οποίος υποτίθεται πως είχε σκοτώσει τη γυναίκα του, καθόταν ακριβώς απέναντι από τον Ρίκι, αληθινή προσωποποίηση της καλής υγείας. Ενώ ο χρόνος περνούσε πάνω από όλους τους αφαιρώντας κάτι, στον Λιούις έμοιαζε μόνο να προσθέτει. Αυτό δεν ίσχυε τόσο όταν ήταν νεότερος, αλλά τώρα έμοιαζε με τον Κάρι Γκραντ. Το πιγούνι του δεν είχε προγούλι, τα μαλλιά του δεν έπεφταν. Είχε γίνει σχεδόν παράλογα ωραίος. Το βράδυ αυτό, τα μεγάλα, ήρεμα, γεμάτα χιούμορ χαρακτηριστικά του Λιούις είχαν — όπως ολωνών — μια έκφραση ανυπομονησίας και προσδοκίας. Γενικά, ήταν αλήθεια πως οι καλύτερες ιστορίες λέγονταν στο σπίτι του Σίαρς.

«Ποιος έχει σειρά απόψε;» ρώτησε ο Λιούις. Αλλά το έκανε μόνο από ευγένεια. Όλοι ήξεραν την απάντηση. Η συντροφιά η επονομαζόμενη Σωματείο Τσάουντερ είχε ελάχιστους κανόνες: φορούσαν βραδινό ένδυμα (γιατί πριν από τριάντα χρόνια στον Σίαρς άρεσε η ιδέα), δεν έπιναν ποτέ πολύ (και τώρα ήταν πολύ μεγάλοι για να αρχίσουν), δε ρωτούσαν ποτέ αν οι ιστορίες ήταν αληθινές (αφού ακόμα και τα παραμύθια κατά μία έννοια ήταν αληθινά) και παρ' όλο που μιλούσαν όλοι με τη σειρά, δεν πίεζαν ποτέ κάποιον που προσωρινά είχε ξεμείνει από ιδέες.

Ο Χόθορν ετοιμαζόταν να ομολογήσει πως δεν είχε καμία ιστορία να πει, όταν πετάχτηκε ο Τζον Τζέφρι. «Σκεφτόμουν»,

είπε και συνέχισε καθώς οι άλλοι τον κοίταζαν ερωτηματικά, «όχι, ξέρω ότι δεν είναι η σειρά μου και δοξάζω το Θεό γι' αυτό. Αλλά σκεφτόμουν ότι σε δύο βδομάδες θα κλείσει χρόνος από την ημέρα που πέθανε ο Έντουαρντ. Θα ήταν εδώ απόψε αν δεν είχα επιμείνει τόσο να κάνω εκείνο το ηλίθιο πάρτι.»

«Σε παρακαλώ, Τζον», είπε ο Ρίκι. Δεν ήθελε να κοιτάζει τον Τζέφρι στα μάτια όταν το πρόσωπό του έδειχνε τόσο καθαρά τα συναισθήματά του. Το δέρμα του έδινε την εντύπωση ότι θα μπορούσες να το χαράξεις με ένα μολύβι και να μη βγει αίμα. «Όλοι ξέρουμε ότι δεν φταις εσύ. Δεν πρέπει να κατηγορείς τον εαυτό σου.»

«Αλλά συνέβη στο σπίτι μου», επέμεινε ο Τζέφρι.

«Ηρέμησε, γιατρέ», είπε ο Λιούις. «Κάνεις κακό στον εαυτό σου.»

«Εγώ θα το κρίνω αυτό.»

«Τότε κάνεις κακό σ' εμάς», είπε ο Λιούις με την ίδια καλή διάθεση. «Θυμόμαστε όλοι την ημερομηνία. Πώς θα μπορούσαμε να την ξεχάσουμε ποτέ;»

«Τότε τι κάνετε γι' αυτό; Νομίζετε ότι φέρεστε λες και δε συνέβη ποτέ — λες και όλα ήταν φυσιολογικά; Ένας γέρος που τα τίναξε; Γιατί αν αυτό νομίζετε, επιτρέψτε μου να σας πληροφορήσω ότι δε φέρεστε λες και δε συνέβη τίποτα.»

Τους είχε ξαφνιαστεί τόσο, που έμειναν σιωπηλοί. Ακόμα και ο Ρίκι δεν έβρισκε τίποτα να πει. Το πρόσωπο του Τζέφρι ήταν γκριζό. «Όχι», είπε. «Μα το Θεό, δε φέρεστε διόλου έτσι. Ξέρετε όλοι τι μας συμβαίνει. Καθόμαστε και μιλάμε σαν βρικόλακες που τρέφονται από το φόβο. Η Μίλι δε μας αντέχει πια στο σπίτι. Δεν ήμαστε πάντα έτσι — μιλούσαμε για όλων των ειδών τα πράγματα. Περνούσαμε καλά. Κάναμε πλάκα. Τώρα δεν κάνουμε. Φοβόμαστε. Αλλά δεν ξέρω αν θέλετε να το παραδεχτείτε. Ε λοιπόν, πέρασε ένας χρόνος και δεν έχω πρόβλημα να παραδεχτώ ότι εγώ φοβάμαι.»

«Εγώ δεν είμαι βέβαιος ότι φοβάμαι», είπε ο Λιούις. Ήπια μια γουλιά ούισκι και χαμογέλασε στον Τζέφρι.

«Αλλά δεν είσαι βέβαιος κι ότι δε φοβάσαι», αντέτεινε ο γιατρός.

Ο Σίαρς Τζέιμς έβηξε κρύβοντας το στόμα του με το χέρι του και όλοι γύρισαν αμέσως και τον κοίταξαν. Θεέ μου, σκέφτηκε ο Ρίκι, μπορεί να το κάνει αυτό όποτε θέλει, μπορεί να τραβήξει την προσοχή μας χωρίς να καταβάλει την παραμικρή προσπάθεια. Αναρωτιέμαι γιατί πίστευε πως δε θα ήταν καλός εκπαιδευτικός. Και αναρωτιέμαι γιατί εγώ πίστευα ότι θα μπορούσα να κάνω τα δικά μου μαζί του. «Τζον», είπε ο Σίαρς μαλακά, «γνωρίζουμε όλοι τα γεγονότα. Είχατε όλοι την καλοσύνη να βγείτε μέσα στο κρύο για να έρθετε εδώ απόψε και κανείς μας δεν είναι νέος πια. Ας συνεχίσουμε».

«Αλλά ο Έντουαρντ δεν πέθανε στο δικό σου σπίτι. Κι αυτή η γυναίκα, η Μουρ, η υποτιθέμενη ηθοποιός δεν...»

«Φτάνει», τον έκοψε ο Σίαρς.

«Λοιπόν, υποθέτω ότι θα θυμάστε πώς άρχισαν όλα αυτά», επέμεινε ο Τζέφρι.

Ο Σίαρς έγενεφε καταφατικά, το ίδιο και ο Ρίκι Χόθορν. Ήταν στην πρώτη συνάντηση έπειτα από τον παράξενο θάνατο του Έντουαρντ Γουάντερλι. Οι τέσσερις εναπομείναντες ήταν διστακτικοί — ένιωθαν τόσο έντονα την απουσία του Έντουαρντ, σαν να είχαν βάλει μια άδεια καρέκλα ανάμεσά τους. Άρχιζαν μια συζήτηση και την άφηναν στη μέση και πετούσαν συνέχεια από θέμα σε θέμα. Ο Ρίκι έβλεπε πως όλοι τους αναρωτιούνταν αν άντεχαν να εξακολουθήσουν τις συναντήσεις τους. Από την άλλη, ο Ρίκι ήξερε ότι κανένας τους δεν άντεχε να πάψουν να συναντιούνται. Και τότε του είχε έρθει η έμπνευση: είχε γυρίσει στον Τζον Τζέφρι και του είχε πει: «Ποιο είναι το χειρότερο πράγμα που έχεις κάνει;».

Ο δόκτωρ Τζέφρι τον είχε εκπλήξει, καθώς το πρόσωπό του είχε γίνει ροζ και ύστερα είχε βάλει τα θεμέλια για όλες τις επόμενες συναντήσεις τους λέγοντας: «Δε θα σας το πω αυτό, αλλά θα σας πω ποιο είναι το χειρότερο πράγμα που μου έχει συμβεί — το πιο τρομακτικό πράγμα...» και συνέχισε λέγοντας μια ιστορία

με φαντάσματα. Ήταν παράξενο, τρομακτικό... και τράβηξε την προσοχή τους από τον Έντουαρντ. Από τότε και για έναν ολόκληρο χρόνο είχαν συνεχίσει έτσι.

«Πιστεύετε πραγματικά ότι είναι σύμπτωση;» ρώτησε ο Τζέφρι.

«Δε σε καταλαβαίνω», είπε ο Σίαρς.

«Με καταλαβαίνεις πολύ καλά. Θέλω να πω ότι αρχίσαμε να λέμε τέτοιες ιστορίες, πρώτος εγώ, αμέσως μετά που ο Έντουαρντ...»

Σταμάτησε απότομα και ο Ρίκι κατάλαβε ότι δίσταζε ανάμεσα στο πέθανε και στο σκοτώθηκε.

«Πήγε στα θυμαράκια», πέταξε, επιδιώκοντας να προσδώσει έναν πιο ανάλαφρο τόνο στη συζήτηση. Το παγερό σαν ερπετού μάτι του Τζέφρι που καρφώθηκε πάνω του του έδειξε πως δεν τα είχε καταφέρει. Ο Ρίκι ακούμπησε πίσω στην πλάτη της πολυθρόνας του, κάνοντας την ευχή να μπορούσε να εξαφανιστεί, να μη φαίνεται περισσότερο από ένα λεκέ από νερό σε έναν από τους παλιούς χάρτες του Σίαρς.

«Πώς σου 'ρθε αυτό;» ρώτησε ο Σίαρς και ο Ρίκι θυμήθηκε. Ήταν η έκφραση που συνήθιζε να χρησιμοποιεί ο πατέρας του όταν πέθαινε ένας πελάτης. «Ο γερο-Τόμπι Παφ πήγε στα θυμαράκια χθες το βράδυ... Η κυρία Γούντεργκριν πήγε στα θυμαράκια σήμερα το πρωί. Θα έρθει ο διάβολος να πληρώσει το δικαστήριο.» Κούνησε το κεφάλι του. «Ναι, σωστά», είπε ο Σίαρς. «Αλλά δεν ξέρω...»

«Ακριβώς», είπε ο Τζέφρι. «Νομίζω ότι συμβαίνει κάτι πολύ παράξενο.»

«Και τι προτείνεις; Γιατί φαντάζομαι ότι δε μιλάς μόνο και μόνο για να εμποδίσεις τη διαδικασία.»

Ο Τζέφρι χαμογέλασε πάνω από τα πλεγμένα δάχτυλά του για να δείξει ότι δεν πειράχτηκε.

«Η αλήθεια είναι ότι έχω μια πρόταση.» Έβαζε τα δυνατά του, σκέφτηκε ο Ρίκι, για να χειριστεί καλά τον Σίαρς. «Νομίζω ότι πρέπει να καλέσουμε τον ανιψιό του Έντουαρντ.»

«Για ποιο λόγο;»

«Δεν είναι κατά κάποιον τρόπο ειδήμων σε... σε τέτοια πράγματα;»

«Τι πράγματα;»

Παρ' όλο που δεχόταν πιέσεις, ο Τζέφρι δεν υποχώρησε. «Ίσως απλώς στο μυστηριώδες. Νομίζω ότι θα μπορούσε — θα μπορούσε να μας βοηθήσει.» Ο Σίαρς έδειχνε να αδημονεί, αλλά ο γιατρός δεν τον άφησε να τον διακόψει. «Νομίζω ότι χρειαζόμαστε βοήθεια. Ή μήπως μόνο εγώ έχω πρόβλημα να κοιμηθώ το βράδυ; Μήπως μόνο εγώ έχω εφιάλτες κάθε βράδυ;» Τους κοίταξε όλους με το τραβηγμένο πρόσωπό του. «Ρίκι; Εσύ είσαι ειλικρινής.»

«Δεν είσαι ο μόνος, Τζον», είπε

«Όχι, δεν είσαι», είπε ο Σίαρς και ο Ρίκι τον κοίταξε έκπληκτος. Ο Σίαρς δεν είχε πει τίποτα μέχρι τώρα που να υποδήλωνε ότι μπορεί να περνούσε κι εκείνος πολύ άσχημα τα βράδια. Και οπωσδήποτε αυτό δε φαινόταν διόλου στο μεγάλο, απαλό, σκεπτικό πρόσωπό του. «Θα σκέφτεσαι το βιβλίο του, φαντάζομαι.»

«Ναι, φυσικά. Θα πρέπει να έχει κάνει κάποια έρευνα — θα πρέπει να έχει κάποια εμπειρία.»

«Νόμιζα ότι η εμπειρία του ήταν από ψυχικές διαταραχές.»

«Σαν αυτές που έχουμε εμείς», είπε θαρρετά ο Τζέφρι. «Ο Έντουαρντ θα πρέπει να είχε κάποιο λόγο που άφησε το σπίτι του στον ανιψιό του. Πιστεύω ότι ίσως ήθελε να έρθει εδώ ο Ντόναλντ, αν του συνέβαινε τίποτα. Πιστεύω ότι ήξερε πως κάτι θα του συνέβαινε. Και θα σας πω τι άλλο πιστεύω. Πιστεύω ότι πρέπει να του πούμε για την Εύα Γκάλι.»

«Να του πούμε μια ατελείωτη ιστορία πενήντα ετών; Αυτό είναι γελοίο.»

«Ο λόγος που δεν είναι γελοίο είναι ακριβώς το γεγονός ότι είναι ατελείωτη», είπε ο γιατρός.

Ο Ρίκι είδε ότι ο Λιούις ήταν εξίσου κατάπληκτος, ακόμα και συγκλονισμένος που ο Τζέφρι είχε αναφερθεί στην ιστορία της Εύας Γκάλι. Το επεισόδιο αυτό ήταν θαμμένο, όπως είχε πει ο

Σίαρς, πενήντα χρόνια πίσω. Κανείς τους δεν το είχε αναφέρει από τότε.

«Νομίζετε ότι ξέρετε τι της συνέβη;» τους προκάλεσε ο γιατρός.

«Ω, έλα τώρα», πετάχτηκε ο Λιούις. «Τι σημασία έχει αυτό; Ποιο είναι το ζητούμενο, διάβολε;»

«Το ζητούμενο είναι να προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε τι πραγματικά συνέβη στον Έντουαρντ. Λυπάμαι αν δεν ήμουν αρκετά σαφής.»

Ο Σίαρς έγνεψε και ο Ρίκι νόμισε πως διέκρινε στο πρόσωπο του συνεταίρου του κάποιο σημάδι — τι; Ανακούφισης; Φυσικά δε θα το παραδεχόταν' αλλά το ότι φάνηκε έστω και λίγο ήταν μια αποκάλυψη για τον Ρίκι. «Έχω ορισμένες αμφιβολίες σχετικά με το σκεπτικό σου, αλλά αν αυτό θα σε ευχαριστήσει, μπορούμε να γράψουμε στον ανιψιό του Έντουαρντ. Έχουμε τη διεύθυνσή του στα αρχεία μας, έτσι δεν είναι, Ρίκι;» Ο Χόθορν έγνεψε καταφατικά. «Αλλά για να φερθούμε σαν πραγματικοί δημοκράτες, θα ήθελα να ψηφίσουμε πρώτα. Θέλετε να πει ο καθένας αν είναι υπέρ ή κατά; Τι λέτε;» Ήπια μια γουλιά από το ποτήρι του και τους κοίταξε. Όλοι συμφώνησαν. «Θα αρχίσουμε μ' εσένα, Τζον.»

«Φυσικά λέω ναι. Να τον καλέσουμε.»

«Λιούις;»

Ο Λιούις σήκωσε τους ώμους του. «Δε με νοιάζει. Καλέστε τον αν θέλετε.»

«Αυτό είναι ναι;»

«Εντάξει — είναι ναι. Αλλά προτείνω να μην ξεθάψουμε την υπόθεση της Εύας Γκάλι.»

«Ρίκι;»

Ο Ρίκι κοίταξε το συνεταίρο του και είδε ότι ο Σίαρς ήξερε τι θα φήφιζε. «Όχι. Σίγουρα όχι. Πιστεύω ότι είναι λάθος να το κάνουμε.»

«Προτιμάς να αφήσουμε τα πράγματα όπως είναι εδώ και ένα χρόνο;»